

Fotky

Odposlechnutý telefonní rozhovor v čekárně.

No jasně. - Na Kajmany. - Už v pátek. – Konečně vypadneme z toho blbince. – Holka, co ti mám povídat. Franta je věčně v práci. – Nojo, možná se tam sežereme, nejsme zvyklí. – Nojo, jako u vás. Pomalu se nevidíme. – To si piš. Budu dávat fotky. Vždycky fotím jako divá. – Taky v tom mám bordel, není čas to promazat. – Nojo, taky tak. Fotky jsou nejlepší hned čerstvý dát ven. – Hele, už jsem na řadě. Ozvu se ještě.

Podobných rozhovorů jsem zaslechla poslední dobou víc. Začíná čas dovolených, takže kam, kdy a s kým je tématem číslo jedna. Občas mám ale pocit, že nejde ani tak o to být spolu jako rodina nebo jako partneři, jako spíš o to, dostat se na co nejexotičtější místo a tam se vyfotit nebo nafilmovat. Protože teprve když to vidí ostatní, teprve pak se to stává realitou.

Mám z toho zvláštní pocit. Nejsme tady a teď a spolu proto, že musíme vydělat na dovolenou někde na kraji světa, a ani tam nejsme tady a teď a spolu, protože je třeba o tom, že jsme na konci světa, podat svědectví. Tady a teď nás vidíte.

A tak nestačíme nic prožívat, neumíme se položit do okamžiku a vychutnat si všeho všemi smysly, ohmatat si ho a přivonět. V zimě pak prohlížíme fotky a neumíme si je k ničemu přiřadit, protože v nás nezůstala ani stopa prožitku. A nemusí jít jen o místo na konci světa.

Byly doby, kdy se vezlo z dovolené třicet šest, nebo taky jen dvanáct snímků. A když se vzpomínalo, nelovilo se dlouhé hodiny v útrokách počítače, ale říkalo se Hele, pamatuješ, jak ten tlouštík v námořnickém triku – takovej ten kudrnatej? – jo ten, tak jak vlezl na stůl a zpíval až já budu velká, bude ze mě selka? – no, a pak tancoval na špičkách a měl strašně špinavý nohy – jo a jak mu servírka donesla lavor, aby si je umyl, že kdyby přišla hygiena, tak by za ty špinavý nohy na stole mohla dostat pokutu..

A všichni účastníci si to pamatují po letech a do detailů, protože byli vtaženi, byli součástí děje, nestáli mimo a nefotili to a nedávali hned na internet nebo nevysílali on line.

No jasně, taky fotím a vždycky jsem fotila. Ale čím dál častěji se přistihuji, že foťák zapomínám doma nebo ho zapomenu vyndat z batohu. Což je v době, kdy dělám roční fotoseriál ze svého kraje, poměrně značná komplikace, uznávám.

Sedím u stolu a za oknem zpívají ptáci, sousedův kozel mečí, půl borovice je ještě na slunci, vzduch se ochladil a je zvláštní světlo. Kdybych se na hlavu postavila, žádnou fotkou krásu a sílu přítomného okamžiku nezachytím.

Konzervovat ji mohu jen v sobě. Na horší časy. Na zimu. Napořád.

Vyšlo na Zvířetníku 19. 6. 2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/fotografie-z-dovolene-0uq-/p_zviretnik.aspx?c=A180618_20503_1_p_zviretnik_kosa

{fshare}